

сждіе като поиска да го накаже. Чрезъ родителитѣ дожда развратътъ на чедата.

Туй като говоряше, инквизиторътъ искаваше едно свещенноподобно великолѣпіе; и самото лицемѣріе имаше едно величіе у него. Строгитѣ му думы, важнитѣ му движенія, звучнитѣ му и ѣсенъ гласъ и престорената правота на софизмитѣ му, спчко туй съставяше голѣма чарующа сила въ него. Но Долора, ако и млада и неопытна, бѣше хитроумна и никакъ не са измами. Отвратителното употребеніе което Арбуезъ правяше на высокитѣ сили на ума си, вдѣхвахъ ѣ крайно презрѣніе, което са искаваше на подвижната ѣ физиономія.

Но при сичко туй, тя осѣщаше страхъ защото са намѣрваше сама съ него въ онзи затворъ, дѣто той властвуваше като царь. Ако и да бѣ горда и много искрення щото да прикрыва впечатлѣніята си, но тя са боеше да разсърди челоуѣка отъ когото зависяше животътъ на баща ѣ; и на дивото му лице, на което фанатизмътъ бѣ наложилъ желѣзна маска, тя търсяше да види ако е останѣла нѣкоя слѣда отъ чувствителность, ако жестокийтъ онзи инквизиторъ, за когото смъртьта на едного челоуѣка бѣ игралка, има въ сърцето си нѣкоя жила, която бы могла да са помръдне къмъ милосърдіе. Но лицето на Арбуеза не изразяваше освѣнъ една неумолима жестокость. Само страстьта, която го ѣдѣше, блѣстѣше въ очитѣ му. Запрѣзната прочее наведе очи и не смѣяше нищо да продума.

— Долоро! рече Арбуезъ съ усладителенъ тонъ, не щѣте ли прочее да са върнете въ пѣтя на истината?

— Азъ съмъ християнка и съ душата си и съ сърцето си, Преосвещенный. Защо прочее ма гоняте? отговори Долора.

— О! чадо! колко злоупотребявашъ истинскитѣ ми чувствованія! повтори Арбуезъ като са приближи до дѣвца-